

bemærke, at man ikke deraf maa slutte, at alle tydste Fæstninger ere saa godt forsynede, at de have 7 Mand pr. Kanon, eller overhovedet at Tydskland vilde være istand til at forsyne alle sine Fæstninger saaledes. Meningen er naturligvis den, at man i saa stort et Land ikke venter et Angreb paa alle Punkter paa en Gang og derfor gaar ud fra, at man kan overføre en Del Fæstningsartilleri fra den ene Fæstning til den anden. Men det forekommer mig overhovedet urigtigt at gjøre Beregninger paa den Maade. Det forekommer mig langt rigtigere at gaa frem, som Kommissionen har gjort, nemlig at spørge: hvad Skyts stiller man op ved den første Skytsarmering, og hvor mange Mand behøves der da dertil? Det er det, Kommissionen har gjort, og derved har den faaet en enkelt Besætning over den hele Linie. Dernæst har den sagt: hvor mange Mand behøves der i Tilfald paa den Front, der er angrebet. Efter at have udregnet dette kommer den altsaa til den Styrke, der er nødvendig, og den viser sig da at være det foreslaaede Fæstningsartilleri + 1800 eller, hvis man ikke havde faaet Fæstningsartilleriet fra de andre Landsdele herover, + 3—4000 Mand. Nu er det ganske vist, at det vilde være heldigt, dersom alle disse Artillerister vare udmærket uddannede Folk. Den ærede Ordfører læste en lille Smule op af et af Mindretallets Betænkning, hvori der var fremhævet, hvor fint Skyttet var, og som følge deraf maatte det behandles med sin Haand. Det er rigtigt; men hvor der f. Ex. er 20 Mand til at betjene en Kanon, behøve de ikke Alle at være saa dygtige, idet en hel Del af det Arbejde, der skal gjøres, er rent Slæbearbejde, som meget godt kan udføres af Andre. Dernæst maa det erindres, at en Del af disse 1800 Mand ere Folk fra Feltartilleriets Forstærkning. Det er som følge deraf Mænd, der ere vant til at omgaaes med Bagladekanoner og kjende til den fine Mechanisme, vi have f. Ex. ved de Kruppste Kanoner. Jeg tror derfor i Overensstemmelse med den aldeles overveiede Del af Artilleriofficererne i Kommissionen, at der ikke vil være nogen Grund til at frygte for, at Artilleriet ikke skulde være tilstrækkelig repræsenteret, naar Ordningen er stet saaledes som foreslaaet i Kommissionens Betænkning. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Paavisninger af, at den ærede Ordfører ikke har Ret til at tage Kommissionens Betænkning til Indtægt for de Udtalelser, som tidligere ere stete fra Flertallets Side. Hvad iøvrigt det foreliggende Forslag angaar, maa jeg sige, at efter de Udtalelser, der ere faldne, er det mig temmelig ligegyldigt, enten Forslaget kommer til 3die Behandling eller ikke. Jeg vil selvfølgelig stemme for Lovforslagets Overgang til 3die Behandling; men naar Følgen deraf kun er, at det skal leve Paaskeferien over og saa slaas ihjel, saa har det for mig ingen videre reel Interesse.

Thomsen: Da jeg antager, at det er i Nærheden af Afslutning, vil jeg dog endnu gjøre et Par Bemærkninger lige overfor den ærede Ordfører for Flertallet. Jeg erkender, at Ordføreren for Flertallet i denne Sag staar i en overordentlig vanskelig Position. Han staar i den Position at skulle optræde som Forsvarsvæn, som varm Ven af Forsvarsvæsenets Udvikling, og samtidig at skulle tilraade Thinget at negte ikke alene de paa selve Lovforslaget foreslaaede Bevillinger, men enhver Bevilling til Forsvarsvæsenets Udvikling i Ar. Jeg forstaar derfor, at han i denne vanskelige Stilling er kommen til at gaa noget bort fra den ellers saa urbane Maade, som han behandler sine Kollegaer paa; men da nu iøvrigt det ærede Medlem, som nys havde Ordet (Overmoes) for sit og Kommissionens Vedkommende har paataalt dette saa bestemt, skal jeg lade det ligge, at han jo ogsaa lige overfor de øvrige Medlemmer i Udvalget brugte saadanne Udtryk som „Profformatforhandling“, „en politisk Demonstration“; dette gaar noget udover den Høflighedsgrad, som man ellers pleier at vise hinanden. Det ærede Medlem søgte i Diskussionen her i Salen at bortlede Opmærksomheden fra det egentlig Hovedsagelige. Det er derfor, at det har været ham saa overordentlig om at gjøre at trække saadanne Spørgsmaal ind som Kommissionens Betænkning eller at gjøre disse stærke storpolitiske Digressioner, i hvilken Anledning han endog fik sin Kollega fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) til at træde ned i Salen og give en ny og tyndere Udgave af, hvad han allerede havde givet. Men det, som egentlig er det Hovedsagelige, og som det ærede Medlem stet ikke har villet gaa ind paa, det er det Spørgsmaal, der vil blive afgjort ved den Afstemning, der forestaar: om der overhovedet i Ar skal gjøres noget Extraordinært for Forsvarsvæsenet, eller om vi atter nu i Ar, paa 12te Ar, fremdeles skulle lade Forsvarsvæsenet henligge som et Felt, hvor der tales, men ikke handles. Det er Spørgsmaalet, om dog ikke Frygten for, at Ordspørget kunde faae Ret, naar det siger: „mens Græsset gror, dør Hørsemor“, kunde faae nogen Indgang hos Flertallet, og om det dog ikke kunde se, at naar man paa Finantsloven har negtet endog de allernød-